

pr. 1,000 Pd.	51 Rdl. 39 f.
eller pr. 1 Pd.	4,925 f.
for Sirup pr. 1 Pd.	2,3 f.
istedetfor disse Beløb har Forslaget for Randis etc.	
pr. 1,000 Pd.	100 Kr.
eller pr. 1 Pd.	10 Dre
for Sirup pr. 1 Pd.	3,5 Dre.

Den nuværende Godtgjørelse 102 Kr. 60 Ø.
 pr. 1,000 Pd. Randis etc., bifaldtes ogsaa af den i sin Tid nedsatte Sukkerkommission og maa antages i det Hele at svare til Raffinaderingsforholdene her. Den blev omtrent uforandret optagen i de i 1871 og 1872 forelagte Lovforslag, kun forhøjet til mellem 103 og 104 Kr. pr. 1,000 Pd., og endelig ved Forslaget af 1873 sat til 103 Kr. pr. 1,000 Pd. Naar det nu foreslaas at nedsætte den til 100 Kr. pr. 1,000 Pd., ligger dette i, at det her i Landet tilvirkede raffinerede Roesukker, der med Hensyn til Godtgjørelsen maa behandles som raffineret fremmed Sukker, kun betaler en Afgift af 9,88 Ø. pr. Pd., og der vilde derfor ved en Godtgjørelse som den nuværende kunne indvindes ikke Ubetydeligt ved at udføre det til Udlandet. Med et Godtgjørelsesbeløb som det foreslaaede er derimod Forskjellen mellem dette og Afgiften kun 12 Ø. pr. 100 Pd., hvad der formentlig er for ringe en Udførselspræmie til, at den kan komme til at spille nogen større Rolle; og hertil kommer paa den anden Side, at en Nedsættelse som den foreslaaede næppe kan antages at ville have nogen større Betydning ligeoverfor den stadig forbedrede Industri.

Til §§ 35—37.

De i disse Paragrafer indeholdte Bestemmelser ere i det Væsentlige overensstemmende med de tilsvarende i Lov af 4de Juli 1863.

Naar Dagen for Generalangivelsens Afgivelse regnes som Oplæggelsesdag, og det derefter kun i et Tidsrum af 8 Dage er tilladt Varer at henligge, forinden der beregnes Pakhusleie, kan det navnlig i Kjøbenhavn hænde, at der kan paaløbe Pakhusleie for Varer, der kun have været oplagte i en Dag, idet Skibets Udløsning har medtaget længere Tid end 8 Dage. Fristen er derfor forlænget til 15 Dage, hvad der turde være pas-

sende, da paa den anden Side en for lang Frist kunde føre til, at Toldpakhusene og Pladserne bleve overfyldte med Gods.

§ 50 i Loven af 1863 bestemmer, at Udgifterne ved Bekjendtgjørelse om Gods, der henligger uafhønt i Toldbodpakhusene, skulle fordeles paa disse Varer i Forhold til Pakhusleiens Beløb. Denne Fordeling kan let blive ubillig ligeoverfor lidet værdifulde Varer, og man har derfor forandret denne Bestemmelse saaledes, at efter Forslaget Udgifterne ville blive beregnede efter den forholdsvisse Del af den samlede Udgift, som Bekjendtgjørelsen om den paagældende Vare efter Linieantal har kostet.

Til §§ 37—44.

Skibsafgiften, der efter Emanationen af Lov af 16. Juni 1879 om „Ophævelse af Skibsafgiften i indenriggt Fart“ udelukkende hviler paa den udenrigske Skibsfart, optrædes med et Beløb af 48 f. = 1 Kr. pr. forhenværende Kommerce-læst eller 24 f. = 50 Dre pr. Ton saavel for Indgaaende som for Udgaende. Denne Afgift er ved nærværende Forslag nedsat med det Halve til 25 Dre pr. Ton

Den samlede Skibsafgift for Finantsaaret 1879—80 udgjorde	810,256 Kr.
Heri afgaar for Tiden indtil 1. Juli 1879, fra hvilket Tidspunkt den indenlandske Skibsafgift bortfalder	229,975 —

Rest Skibsafgift fra 1. Juli 1879 til 1. April 1880	580,281 Kr.
Skibsafgiften for Finantsaaret 1880 —81	763,124 —
Do. for Maanederne April—Juni 1881 inkl.	261,677 —

Tilf.	1,605,082 Kr.
Gjennemsnit for 1 Aar altsaa	802,541 —

Herefter maa en Afgift, som foreslaaet å 25 Dre pr. Ton, antages at ville give et Beløb af 401,000 Kr., og Tabet bliver saaledes omtrent svarende dertil.